

извѣстіе, тръгва пакъ Исусъ къмъ Іудея, за да събуди заспалый си пріятель, Лазаря, отъ смъртный сънь. А въ пхтыть пошытанъ отъ младый богать : какво да прави той, за да има животъ вѣченъ, казва му, че освѣнь законыть, които отъ дѣтинството си е уназиль, споредъ думата му, трѣба да продаде и сичкыть си притежанія, че да ги раздаде на сиромасыть. И понеже младыйтъ си отиде наскърбенъ, Исусъ каза че мжно е богатыть да влѣзжтъ въ небесното царство. Подирь са обѣщава на ученицыть, че на второто бытіе ще сѣднжтъ на прѣстола, да сжджтъ племената Израилеви ; и че другыть, които оставжтъ сичкото за името му, ще наслѣджтъ животъ вѣчный. За да не мыслжтъ обаче, че само на Израилтяныть са отнася туй обѣщаніе, приказва имъ притчата за домовладиката, какъ той като наплащаше на работницыть на лозьето си, даде на онѣзи които бѣхж дошли по единайсетъть часа равна цѣна съ онѣзи що бѣхж дошли отъ най напрѣдъ. (Іоан. $\bar{\alpha}\bar{\iota}$. 1—16 Мат. $\bar{\omega}\bar{\iota}$. 16. К. 1—16. Марк. $\bar{\mu}$. 17—31 Лук. $\bar{\nu}\bar{\iota}$. 18—30.).

§ 51. *Исусъ възкрсява Лазаря.*

Като пристигнж Исусъ въ Виѳанія, сърдечно са наскърби, като видѣ сестрыть на умрѣлыйтъ си пріятель че проливать сълзы, и многото хора които бѣхж дошли отъ Іерусалимъ за да ги утѣшавать. И тѣй вѣнь отъ градътъ, дѣто бѣхж дошли да го посрѣщнжтъ, като ги утѣши, че ще възкръсне братъ имъ, поиска да отиджтъ на гробътъ. Тамъ като пристигнж, повелѣ да вдигнжтъ камъкътъ, който покрываше врата-та гробны. Туй като станж, издигнж си очитѣ къмъ небето, благодари Бога, че послушва сѣкога молбыть